

Latin Monstrum

“És l’hora de dormir; ha arribat la nit. És l’hora de dormir i el moment d’anar al llit i de fer veure que no sentim aquells sorolls. Ve un home, més ben dit, un ésser misteriós. Mai ningú que l’hagi vist ha viscut prou per explicar-ho.”

Aquest és l’anunci que fa cada vespre l’alcalde a les televisions. Totes les pantalles s’encenen a una hora punta i transmeten aquest missatge.

Aquella nit en Lluís, després de moltes setmanes de preparació (carregar la GoPro, canviar les piles de les llanternes i trobar la roba fosca adequada per passar desapercebut) va decidir desvetllar el misteri que porta atemorint el seu poble i la seva gent des de fa anys.

Hi havia moltes teories sobre què era; hi havia gent que creia que es tractava d’una imaginació col·lectiva, que no existia, i que els estranys sorolls que es sentien tota la nit eren transmesos pels interfons repartits per tots els carrers. Altra gent deia que era un experiment social, que duia a terme el govern, per veure fins a quin punt podien controlar la seva població i que ho estaven provant en aquell poble per després expandir-ho pel país.

Però en Lluís no se’n creia cap d’aquestes. No exactament; es creia una barreja de totes dues teories. S’imaginava que era una invenció del govern per mantenir-nos a tots a ratlla, i un mètode per controlar els horaris i les vides del poble. A part dels nens i de la gent molt religiosa, ningú creia que realment existís aquest ésser. I et preguntaràs, *com que “la gent molt religiosa”*? Doncs sí ja que, fa uns anys, uns mesos abans que comencés tot, van anul·lar totes les comandes de bíblies, i van demanar a tothom que lliurés les que tingués en possessió. Aquestes les van tornar uns dies després, però amb un capítol nou just després del de La Creació segons el Gènesi i que duia *Latin*

Monstrum per títol; un capítol que parla només de l'origen d'una entitat, un origen molt fosc. Unes setmanes després de la republicació de les bíblies, va començar a venir aquest humanoide. Mirant qualsevol Bíblia antiga, no es veu cap capítol addicional abans del naixement d'Abraham.

“És l'hora de dormir; ha arribat la nit. És l'hora de dormir i el moment d'anar al llit i de fer veure que no sentim aquells sorolls. Ve un home, més ben dit, un ésser misteriós. Mai ningú que l'hagi vist ha viscut prou per explicar-ho.”

Just s'acaba el discurs i en Lluís va sortir corrent de casa seva. Primer va pujar per un carreró i es va amagar darrere d'un contenidor de reciclatge. No hi havia res. Els carrers eren deserts. En Lluís va dubtar abans de sortir del seu amagatall, però va prendre la decisió correcta: caminar pels carrers del seu poble amb un silenci eixordador, una experiència que només viurà una minoria, per no dir que només la viuria en Lluís. No sentia res; els carrers estaven només il·luminats pels fanals en mal estat per falta d'ús i un horitzó que semblava proper.

Després de passejar-se una estona, va començar a sentir un so llunyà. No li va donar gaire importància, però cada cop es sentia més fort i més proper, i era impossible d'ignorar. Era un xerric, un gemec esgarriós que et produïa esbarronaments que recorrien tota l'esquena i que et posava la pell de gallina.

En Lluís era al Carrer Major, un carrer peatonal, i era just al bell mig. No hi havia lloc on refugiar-se; era tot obert i espaiat. Esperar-se per a descobrir d'on provenia aquell soroll no era una opció. Va córrer. Va córrer durant el que li van semblar hores. Amunt i avall per carrers i carrerons, fins que va arribar a la Plaça de l'Ajuntament. Una plaça amb un sol accés, el carrer de Sant Marc, i es va apropar a la façana de l'alcaldia, un edifici que ocupava dos dels quatre costats de la plaça. Un dels altres costats pertanyia

al teatre i al cinema, i l'espai que quedava era de vivendes. Va decidir encaminar-se cap al carrer de Sant Marc quan, de sobte va aparèixer una silueta d'una criatura alta, gruixuda i d'unes proporcions d'un altre món. En Lluís va començar a retrocedir, però va caure a l'ensopegar amb un clot que hi havia al terra. Va aixecar-se ràpidament i va continuar caminant enrere. L'ésser el va seguir a una distància considerable, però molt lentament. L'accés al carrer estava lliure. El cervell li anava a mil per pensar en una solució. I, de cop, enmig de tota la tempesta de la seva imaginació, va idear una solució molt arriscada i gens ideal. Però una solució és una solució i en aquells moments tan estressants encara més. En Lluís va seguir retrocedint fins a topar amb l'esquena amb la façana de l'Ajuntament i, finalment, tenir l'ésser prou allunyat de l'única sortida de la plaça, el carrer de Sant Marc. Aleshores va posar-se a córrer un altre cop. No va deixar que els cruiximents ni el profund dolor als peus el molestés. Va córrer cap a la sortida, fins que va arribar a la boca i va aconseguir sortir. Va recórrer el carrer de Sant Marc i la resta del poble fins arribar al peu de la muntanya que el delimita.

Era una altre cul-de-sac. Però en aquest cas el monstre no va cometre el mateix error que l'altra vegada; no va avançar prou perquè en Lluís en pogués sortir. Però sí que es va posar sota un fanalet de tal manera que es van definir la seva forma i els seus trets. En Lluís el va recórrer amb la mirada.

Era molt alt i també molt baix. Era molt gras i també molt prim. Era molt lleig, però no el podia parar de mirar. Tenia escames verdes i la pell de color clar. Finalment, tenia la cara rodona, després era allargada i després no en tenia.

Al veure'l, en Lluís va pensar en un àngel. Ningú no el sabia descriure, però tothom vol saber de la seva existència. Tanmateix no va tenir gaire temps per pensar. El monstre se li acostava i, aquest cop, se li apropava acorralant-lo, l'estava apropant cap a la cantonada del carreró i en Lluís sabia que això seria la seva fi. Per aquest motiu, en

comptes de lluitar per la seva vida i intentar sobreviure, va desconnectar la GoPro i va intentar cercar un lloc on algú la pogués descobrir. No estava segur si algú trobaria el contingut de la càmera pel qual moriria i derrotaria la bèstia o bé si s'hauria sacrificat per res.

Va decidir llençar la càmera el més a prop de la sortida que va poder. Uns segons després, el monstre se li va tirar al damunt.

En Lluís va morir amb la incertesa de si la seva mort havia estat en va o si havia servit per salvar la seva gent.

Encara no ho sap i no ho arribarà a saber mai.

Alfons Metge

Categoria Juvenil